

ပုဂံခေတ်ဦးကျိန်စာများလေ့လာချက်(စကားသုံးဟန်)

ဇင်မာထွေး^၁

စာတမ်းအကျဉ်း

ဤစာတမ်းသည် ‘ပုဂံခေတ်ဦးကျိန်စာများလေ့လာချက် (စကားသုံးဟန်)’ဖြစ်ပါသည်။ ဘာသာစကား နယ်ပယ် စကားပြေကဏ္ဍလာ ပုဂံခေတ်ကျောက်စာများ၏ စကားသုံးများကို ရေးဟန်ပညာ ရှုထောင့်မှ လေ့လာထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အလေ့လာခံမှာ ပုဂံခေတ်ကျောက်စာ(၉)ချပ်ပါ ကျိန်စာများဖြစ်ပါသည်။ လေ့လာမှုနည်းနာအနေဖြင့် ရေးဟန်ဟူသည် ရွေးချယ်မှုဟူသော သီအိုရီကိုအသုံးပြုထားပါသည်။ သုတေသနနည်းနာအဖြစ်ရှိပြီး အချက်အလက်များအပေါ် အခြေပြုလေ့လာ နည်းနှင့်ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ ဆန်းစစ်နည်းတို့ကို အသုံးပြုထားပါသည်။ သုတေသနမေးခွန်းအဖြစ် ပုဂံခေတ်ဦးကျောက်စာပါ ကျိန်စာများတွင် မည်သို့သော စကားလုံးအမျိုးအစားများကို အသုံးပြုလေ့ရှိသနည်း၊ မည်သို့သော စကားသုံးကို အသုံးပြုလေ့ရှိသနည်း၊ ထိုစကားလုံး၊ စကားသုံးများသည် ကျိန်စာ၏ဟန်ကို မည်သို့ ဖြစ်ပေါ်စေသနည်း။’ တို့ကိုတွေ့ရပါသည်။ သုတေသနပြဿနာမှာ ပုဂံခေတ်ဦး ကျောက်စာများတွင် ကျိန်စာများ ပါဝင်မှုရှိမရှိနှင့် ထိုကျိန်စာများတွင် အလှူရှင်(သို့မဟုတ်) စိတ်နေစရိုက်တို့ ထင်ဟပ်နေခြင်း ရှိ၊ မရှိ ဖြစ်ပါသည်။ လေ့လာရာတွင် စကားလုံးများ၊ စကားသုံးများကို ရေတွက်ခြင်း၊ ဖွဲ့စည်းအသုံးပြု ပုံများကို လေ့လာသုံးသပ်ခြင်း၊ အနက်အဓိပ္ပာယ်၊ အကြောင်းအရာနှင့် လိုက်ဖက်မှုရှိမရှိ၊ အလှူရှင် (သို့မဟုတ်)စိတ်နေစရိုက်တို့ကိုပါ ထင်ဟပ်မှုရှိ၊ မရှိတို့ကို သုံးသပ်ခြင်းတို့ကို လေ့လာပါသည်။ ဤစာတမ်း တွင် ရေးဟန်ပညာအရ စကားသုံးဟန်ကို ရာခိုင်နှုန်း၊ ကြိမ်နှုန်း၊ ပျမ်းမျှ၊ ဇယား၊ ဂရပ်ပုံတို့ဖြင့် တင်ပြထား ပါသည်။ တွေ့ရှိချက်မှာ ကျိန်စာများပါ စကားသုံးများသည် အကြောင်းအရာနှင့် လိုက်ဖက်မှုရှိပြီး ရေးထိုးသူ၏ စိတ်နေစရိုက်တို့ ထင်ဟပ်မှုရှိပါသည်။ ကျောက်စာများကို ရေးဟန်ပညာဖြင့် လေ့လာ လိုသူတို့အတွက် အထောက်အကူပြုမည့် စာတမ်းတစ်စောင်ဖြစ်ပြီး မြန်မာလူမျိုးတို့၏ စိတ်ရင်း စရိုက်များကို ထုတ်ဖော်တင်ပြနိုင်မည့် နိုင်ငံအကျိုးပြု၊ ဘာသာစကားအကျိုးပြုစာတမ်း ဖြစ်ပါသည်။

သော့ချက်စကားလုံး- ရေးဟန်၊ စကားသုံးဟန်၊ စိတ်နေသဘောထားဟန်။

နိဒါန်း

ဤစာတမ်းတွင် ပုဂံခေတ်ဦးကျောက်စာများပါ ကျိန်စာများ၏ စကားသုံးဟန်ကို ရေးဟန်ပညာ ရှုထောင့်မှ လေ့လာထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ (ဘာသာဗေဒ)ပါမောက္ခဦးဇေမောင်၏ ပုဂံကျောက်စာ လက်ရွေးစင်စာအုပ်မှ သက္ကရာဇ် ၄၄၃ ကျော်မှသက္ကရာဇ် ၅၆၃ထိ ကျောက်စာများ(၁၅)ခုကို အလေ့ လာခံအဖြစ် သတ်မှတ်လေ့လာထားပါသည်။ ကျိန်စာပါရှိသော ကျောက်စာမှာ(၉)ခုသာ တွေ့ရပါသည်။ အလေ့လာခံကျိန်စာများတွင် အသုံးပြုရေးထိုးခဲ့သော စကားလုံးနှင့် စကားသုံးဟန်များမှ တစ်ဆင့် အလှူရှင်၏ စိတ်နေသဘောထားဟန်ကို ဖော်ထုတ် တင်ပြထားသည်။ လေ့လာရာ၌ မောင်ခင်မင် ၏ ရေးဟန်ပညာနိဒါန်း(ခန့်ဖြူ)စာအုပ်ပါ ဟူသော သီအိုရီကို ‘ရေးဟန် ပြောဟန်ဟူသည် ရွေးချယ်မှု’ အခြေခံ အသုံးပြုထားပါသည်။

ကျိန်စာပါစကားသုံးဟန်ကို ရေးဟန်ပညာ(ဘာသာဗေဒ)ရှုထောင့်မှ လေ့လာခြင်းဖြင့် ပုဂံခေတ် ကျောက်စာများရှိ ကျိန်စာများပါ စကားသုံးများ၏ ဘာသာစကားဆိုင်ရာ အသုံးပြုနိုင်မှု၊ ထိုအသုံး

^၁ မြန်မာစာပေ၊ မန္တလေးတက္ကသိုလ်။

များအရ အနှစ်သာရ ပေါ်လွင်နိုင်မှု၊ နာသူအတွက် အကျိုးဖြစ်ထွန်းနိုင်မှုနှင့် ထိုအသုံးကိုရွေးချယ် အသုံးပြုလိုက်သူ၏ စိတ်နေစိတ်ထားတို့ကိုပါ ခြုံငုံသုံးသပ်ဖော်ထုတ်နိုင်မည် ဖြစ်ပါသည်။

သုတေသနမေးခွန်းနှင့် ပြဿနာ

- (၁) ပုဂံခေတ်ဦးကျောက်စာများပါ ကျိန်စာများတွင် မည်သို့သော စကားလုံးအမျိုးအစား များကို ရွေးချယ်အသုံးပြုလေ့ရှိသနည်း။
- (၂) ပုဂံခေတ်ဦးကျောက်စာများပါ ကျိန်စာများတွင် မည်သို့သောစကားသုံးကို ရွေးချယ် အသုံးပြုလေ့ရှိသနည်း။
- (၃) ပုဂံခေတ်ဦးကျောက်စာများပါ ကျိန်စာများရှိစကားလုံး၊ စကားသုံးများသည် ကျိန်စာ၏ ဟန်ကို မည်သို့ဖြစ်ပေါ်စေသနည်း။

သုတေသန ပြဿနာ

ပုဂံခေတ်ဦးကျောက်စာများတွင် ကျိန်စာများ ပါဝင်မှုရှိမရှိနှင့် ထိုကျိန်စာများတွင် အလှူရှင် စိတ်နေစရိုက်တို့ ထင်ဟပ်နေခြင်း ရှိ (သို့မဟုတ်)မရှိ။

၂။ စာပေလေ့လာဆန်းစစ်ချက်

ပုဂံခေတ်ဦးကျောက်စာများပါ ကျိန်စာများ၏ စကားသုံးဟန်ကို ရေးဟန်ပညာ (ဘာသာဗေဒ) ရှုထောင့်မှ လေ့လာချဉ်းကပ်ထားသော သုတေသနကျမ်း၊ သုတေသနစာတမ်းများ မရှိသေးပါ။

၃။ နည်းနာ

၃.၁။ ပညာရပ်နည်းနာ

အောက်စဖို့တက္ကသိုလ်မှ ထုတ်ဝေသော အင်္ဂလိပ်အဘိဓာန်(၂၀၀၄)တွင် ဟန်ကို “ပန်းချီစာ ရေးခြင်းစသည်တို့၏ နည်းတစ်ခု၊ ခေတ်တစ်ခေတ် လူတစ်စုံတစ်ဦး၏ သီးခြားဖြစ်သော သွင်ပြင် လက္ခဏာ၊ ထူးခြားထင်ရှားသည့် သွင်ပြင်၊ ပုံစံ၊ အပြုအမူ တစ်ခု”(စာ)ဟုလည်းကောင်း ဟန်ဟူသည် ရွေးချယ်မှုတစ်ခု(စာ)ဟုလည်းကောင်း၊ ရမ်ဒေါ့ဖ်ကွရစ်က (Randolph Quirk)၏ စာအုပ်တွင် “ဟန် ဆိုသည်မှာ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်၏ သုံးလေ့သုံးထဖြစ်နေသော ဘာသာစကားဆိုင်ရာ အသုံးများကို ရည်ညွှန်းနိုင်ပါသည်(၁၉၆၉စာ ၆)”ဟုလည်းကောင်း ဖွင့်ဆိုချက်များစွာ ရှိပါသည်။

ဤစာတမ်း၌ ဟန်သည် တစ်စုံတစ်ဦး လူမှုအဖွဲ့တစ်ခု၏ အခြားသူများနှင့်မတူ သိသာစွာ (သို့) ကွဲပြားနေသော ဘာသာစကား ရွေးချယ် အသုံးပြုမှုဟု သတ်မှတ်လေ့လာပါသည်။

ကျိန်စာ

မြန်မာအဘိဓာန်(၂၀၀၈)စာအုပ်တွင် ကျိန်စာ /ကျိန်ဇာ/ န-မည်သို့ပြုလျှင် မည်သို့ ဖြစ်ပါစေဟု ကျိန်ထားသည့်စကား၊ စာ (စာ ၃၁) ဟုလည်းကောင်း၊ oxford Languages တွင် တစ်စုံတစ်ဦးကို

အပြစ်ဒဏ်ပေးရန် သဘာဝလွန်စွမ်းအားကို ရည်ရွယ်ဖိတ်ခေါ်သည့် လေးနက်သော စကားခွန်းဟု လည်းကောင်း ဖွင့်ဆိုထားပါသည်။

စကားလုံး

စကားလုံးသည် ဘာသာဗေဒအရ သတ်မှတ်ထားသော ဘာသာစကားအဆင့်တစ်ရပ် ဖြစ်ပါသည်။

စကားလုံးသတ်မှတ်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ မြန်မာအဘိဓာန် တွင်(၂၀၁၈)“စကားလုံးကို စကားလုံး/ ဧကလုန်း(စာ၈၇) အနက်အဓိပ္ပာယ်ရှိသော စကားတစ်ခု -န /” ဟုလည်းကောင်း၊ ပါမောက္ခ လိုင်းယင်း က Introduction to theoretical Linguistics စာအုပ်(၁၉၆၈)တွင် “စကားလုံးဆိုသည်မှာ အဓိပ္ပာယ်ရှိသော ယူနစ်တစ်ခု (စာ ၄၆)” ဟုလည်းကောင်း၊ ဘလွန်းဖီးက Language စာအုပ် (၁၉၆၉)တွင် ‘ စကားလုံးဆိုသည်မှာ သီးခြားရပ်တည်နိုင်သော အသေးဆုံး အစိတ်အပိုင်း’ (စာ၁၃၅) ဟု လည်းကောင်း ဖွင့်ဆိုထားကြပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဤစာတမ်းတွင် စကားလုံးကို အသေးဆုံးနှင့် သဒ္ဒါသဘောအရ မိမိဘာသာ သီးခြား ရပ်တည် နိုင်သည့် ယူနစ်အဖြစ် လေ့လာပါသည်။

စကားလုံးအမျိုးအစားများ

စကားလုံးများတွင် စကားရိုး၊ စကားရေ၊ စကားပေါင်းဟူသည့် စကားလုံးဖွဲ့ပုံ သတ်မှတ်မှု ရှိပါသည်။ မြန်မာဘာသာစကားရှိ စကားလုံးများသည်လည်း တစ်ခုချင်းအနေဖြင့် အဓိပ္ပာယ်ရှိသော၊ အသုံးပြုနိုင်သော စကားလုံးများ ပါဝင်သကဲ့သို့ ပေါင်းစပ်အသုံးပြုနိုင်သော စကားလုံးဖွဲ့စည်းမှုများလည်း ရှိပါသည်။

ဤစာတမ်းတွင် စကားလုံးများ၏ ဖွဲ့စည်းပုံကို စကားရိုး၊ စကားရေ၊ စကားပေါင်းများဟု သတ်မှတ်လေ့လာမည် ဖြစ်ပါသည်။

စကားသုံးနှုန်းဟန်

ရေးဟန်စိစစ်ရာတွင် စကားသုံးနှုန်းဟန်စိစစ်ခြင်းလည်း ပါဝင်ပါသည်။ စကားသုံးနှုန်း ဟန်နှင့် ပတ်သက်၍ မောင်ခင်မင်(ခနုဖြူ)က ရေးဟန်ပညာနိဒါန်းစာအုပ်(၂၀၁၁)တွင် ‘စကားလုံး များကို မည်သို့မည်ပုံ သုံးနှုန်းထားသည်ကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည် (စာ ၆၃)’ဟု ရှင်းပြထားပါသည်။ ထို့ပြင် မောင်စူးစမ်း၏ ဘာသာဗေဒစာအုပ်(၁၉၉၆)တွင်

ဟန်သည် အတတ်ပညာသဘောအရ စကားလုံးတို့ကို ထားသို့ပုံ၊ နေရာကျစွာ ဖွဲ့စည်း ပေးပုံ၊ နေရာအရွေ့အပြောင်းလုပ်နိုင်ပုံတို့နှင့် သက်ဆိုင်သည်ဟုဆိုလျှင် ဘာသာစကား တစ်ရပ်၏ ဟန်သည် ဤဘာသာစကားတွင် စကားပေါင်း မည်မျှ ဖန်တီးပေးနိုင်သနည်း ဆိုသော အချက်ပေါ်တွင် တည်လိမ့်မည် (စာ၉၃)

ဟုလည်းကောင်း၊ မိုးဝေမဂ္ဂဇင်း(၁၉၈၆)ခုနှစ်ဖေဖော်ဝါရီလ၏ ‘အကြွင်းမရှိခြင်း (သို့မဟုတ်) ကြိုး ရှည်ရှည်လှန်ခြင်းဆောင်းပါး’၌ ဟန်နှင့်ပတ်သက်၍ ‘စကားလုံးဖွဲ့စည်းမှု (Morpho logical) အပိုင်းသည် ဟန် (style) ကို ဖြစ်ပေါ်တိုးတက်စေရာ၌ အဓိကကျေးဇူးပြုသော အချက်ဖြစ်သည် (စာ၉၃) ဟုလည်း ဆိုထားချက် ရှိပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဤစာတမ်းတွင် ပုဂံခေတ်ဦးကျောက်စာများပါ ကျိန်စာများ၏ ဟန်ကိုဖြစ်ပေါ်စေမည့် စကားသုံး များကို လေ့လာထားပါသည်။

(က) အနက်ပြစကားလုံးများနှင့် အသုံးပြစကားလုံးများ

စကားလုံးတို့တွင် အနက်ပြစကားလုံးနှင့် အသုံးပြစကားလုံးဟူ၍ရှိသည်။ အနက်ပြစကားလုံးဆိုသည်မှာ လူမှုကိစ္စအမျိုးမျိုးကို အမည်တပ်ခေါ်ဝေါ်သော စကားလုံးမျိုးဖြစ်သည်။ ထိုစကားလုံးမျိုးသည် နာမ်၊ ကြိယာကဲ့သို့သော ဝေါဟာရအနက်ရှိ စကားလုံးများဖြစ်ပြီး အနက်အဓိပ္ပာယ် ထင်ရှားသည်။ အရေအတွက်များသည်။ ထို့ပြင် မောင်ခင်မင် (ခနုဖြူ)၏ ရေးဟန်ပညာနိဒါန်း စာအုပ်(၂၀၁၁) တွင် “လူမှုကိစ္စအမျိုးမျိုး တိုးတက်ကျယ်ပြန့်လာသည်နှင့်အမျှ ထိုလူမှုကိစ္စများကို ရည်ညွှန်းသော အနက်ပြစကားလုံးများမှာ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ အသစ်အသစ် တိုးပွားလျက်ရှိပါသည်။ (စာ ၆၅) ဟု ရှင်းပြထားချက် ရှိပါသည်။

(ခ) သဘောပြစကားလုံးနှင့် အကောင်အထည်ပြစကားလုံးများ

သဘောပြစကားလုံးဆိုသည်မှာ အကောင်အထည် ရုပ်ဝတ္ထု၊ ဒြပ်ထည် မမြင်လွယ်သည့် စိတ်ခံစားချက်များ၊ အဖြစ်အပျက်များဆိုင်ရာ စကားလုံးများ(သာဓက-အလွမ်း၊ ဆင်းရဲ၊ နာကျင်) ဖြစ်ပါသည်။ အကောင်အထည်ပြ စကားလုံးဆိုသည်မှာ ရုပ်ဝတ္ထု၊ ဒြပ်ထည်တို့ မြင်သာသည့် စကားလုံးများ (သာဓက-လူခွေးအိမ်)ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့မမြင်သာသည့်အရာတို့ကို ရှင်းလင်းစွာသိမြင်လွယ်ရန်အတွက် အကောင်အထည်ပြ စကားလုံးများနှင့် ယှဉ်တွဲအသုံးပြုကြလေ့ ရှိပါသည်။ ထိုမမြင်သာသည့် အကြောင်းအရာများအတွက် မြင်သာသော အကောင်အထည်ရှိ ဒြပ်များကိုဖော်ညွှန်းသည့် စကားလုံးများနှင့် ယှဉ်တွဲပြောဆိုခြင်းဖြင့် ပြောလိုသော အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ပေါ်လွင်လာစေပါသည်။ (ခင်မင်၊ ၂၀၁၁၊ စာ၆၇)

(ဂ) ယေဘုယျသုံးစကားလုံးများနှင့် ဝိသေသသုံးစကားလုံးများ

ဘာသာစကားရှိ စကားလုံးများ၏ ဆက်သွယ်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ ဒေါက်တာခင်အေး၏ အတ္ထုဗေဒ(၂၀၀၄)စာအုပ်တွင် “စကားလုံး၏ ဆက်သွယ်မှုသည် အဘိဓာန်တွင် အက္ခရာစဉ်ဖြင့် စီစဉ်ပြထားသည့် ဆက်သွယ်မှုမျိုးလောက်သာ မဟုတ်ဘဲ ကွန်ရက်သဖွယ် ဖွဲ့ယှက်တည်ရှိနေကြောင်း တွေ့ရပါသည် (စာ ၁၅၀)” ဟု ဖော်ပြထားပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဘာသာစကားတွင်းရှိ အနက်အဓိပ္ပာယ်ဆက်သွယ်မှု ကွန်ရက်တစ်ခုအဖြစ် စကားလုံး၏ အနက်ဆက်သွယ်မှု ပါဝင်ကြောင်း တွေ့ရပါသည်။

သို့ဖြစ်၍ ယေဘုယျအသုံးသည် အဓိပ္ပာယ်ဆက်နွယ်ရာ စကားလုံး၏အဓိပ္ပာယ် တူညီချက်တစ်ခုကို ခြုံငုံသတ်မှတ် ပြောဆိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဝိသေသသုံးသည် ထိုသို့ခြုံငုံ ပြောသည့် အနက်အဓိပ္ပာယ်တွင် ပါဝင်သည့်အနက်အပြင် သီးခြားအနက်တစ်ခုကို ဖော်ဆောင်သုံးသော စကားလုံးမျိုး ဖြစ်ပါသည်။

(ဃ) စာပေသုံးစကားလုံး

ရှေးစာပေကျမ်းဂန်များ၊ ကဗျာလင်္ကာများတွင် သုံးနှုန်းခဲ့သောစကားလုံးများကို နှောင်းခေတ်များတွင် ဆက်လက်သုံးနှုန်းလေ့ရှိကြသည်။ ဗုဒ္ဓစာပေမှ ပါဠိသက္ကတ မွေးစားစကားလုံးများ၊ ပေါရာဏ ခေါ် ရှေးစကားလုံးများ၊ ကဗျာလင်္ကာများတွင် တွဲစပ်ဖန်တီးထားသော စကားလုံးများစသည်တို့ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစကားလုံးများကို စာပေသုံးစကားလုံးများဟု ခြုံ၍ခေါ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ (ခင်မင်၊ ၂၀၁၁၊ ၇၆)

(င) အပြောသုံးစကားလုံး

အပြောသုံး စကားလုံးမှာမူ အထူးသဖြင့် စာပေကျမ်းဂန်များမှာ သုံးလေ့မရှိသော သုံးလျှင်လည်း တွင်တွင် ကျယ်ကျယ်မသုံးသော၊ စကားပြောဆိုရာတွင်သာ တွင်တွင်ကျယ်ကျယ် သုံးလေ့ရှိသော စကားလုံးများကို ရည်ညွှန်းလိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ (ခင်မင်၊ ၂၀၁၁၊ ၇၆)

(စ) အနက်တူစကားလုံးများ

အနက်တူစကားလုံးဆိုသည်မှာ စကားလုံးကွဲပြားသော်လည်း အနက်အဓိပ္ပာယ်တူသော စကားလုံးကိုဆိုလိုပါသည်။ ကြောင်းတူသံကွဲရပ်သွင်ကွဲအနက်တူ စကားလုံး (တစ်နည်းအားဖြင့်) များ ဖြစ်ပါသည်။

ယခုစာတမ်းပါ အလေ့လာခံတို့၏ စကားလုံးဖွဲ့စည်းပုံများ၊ စကားသုံးနှုန်းဟန်များကို အထက်ပါ ဖွင့်ဆိုချက်များနှင့် သတ်မှတ်လေ့လာသွားမည် ဖြစ်ပါသည်။

၄။ လေ့လာတွေ့ရှိချက်

ပါမောက္ခဦးဇေမောင်၏ ပုဂံကျောက်စာ လက်ရွေးစင်စာအုပ်မှ အလေ့လာခံ (သက္ကရာဇ် ၄၄၃ မှ သက္ကရာဇ် ၅၆၃ အတွင်းရှိ) ကျောက်စာ(၁၅)ခုတွင် ကျိန်စာပါရှိသော ကျောက်စာမှာ(၉)ခုသာ တွေ့ရပါသည်။ အလေ့လာခံကျောက်စာ(၉)ခုတွင် ရှေ့ဘက်နှင့် ကျောဘက်နှစ်မျက်နှာ ရေးထိုးထား သော ကျောက်စာ(၃)ခုပါဝင်သည်။ ကျန်ကျောက်စာ(၆)ခုသည် တစ်မျက်နှာသာ ရေးထိုးထားသော ကျောက်စာများ ဖြစ်သည်။ ထိုကျောက်စာများတွင် စုစုပေါင်း ကျိန်စာ(၁၁)ခုတွေ့ရပါသည်။ ကြောင်းရေ (၅၄) ကြောင်းရှိပြီး ထိုကျိန်စာများ၏ ဘာသာစကား အသုံးများကို လေ့လာတင်ပြပါမည်။

၄၊ ၁၊ ၁။ အနက်ပြစကားလုံးနှင့် အသုံးပြစကားလုံး

အလေ့လာခံကျိန်စာများတွင် အနက်ပြစကားလုံး (၂၂၆)ခု (၅၆)%နှင့် အသုံးပြစကားလုံး(၁၇၅) ခု (၄၄%)တို့ ရှိပါသည်။ အနက်ပြစကားလုံးများတွင် နာမ်(၁၅၁)ခု ၊ ကြိယာ(၇၅) ခု ရှိသည်။

အလေ့လာခံကျိန်စာများတွင် စကားရိုး(၁၁၈)ခုရှိပြီး ရာခိုင်နှုန်း(၆၆)%ရှိသည်။ စကားရော (၁၇)ခု ရှိပြီး ရာခိုင်နှုန်း (၉) % ဖြစ်သည်။ စကားပေါင်း (၄၄) ခု ၊ ရာခိုင်နှုန်း(၂၅)% ရှိသည်။

သာဓက အချို့ကို တင်ပြပါသည်။

ဤယ ငာ ပုရှာ လှူသောလယ ကျန နှာ တုဝကုဝ လုစသောသူကာ ပညာ နန္တ ရိတင
ရယ်လျှင် ဣစိယံသတေ (တောင်ခ-စည်သဘင်ကျောက်စာ က ၉-၁၂)

သောလည်ဂေါင်။ ငမ္မယ်လည်ဂေါင်။ အဆုယ်လည်ဂေါင်။ သူတစ်ထူလည်ဂေါင်။ ဣယ်
ပုရှာအာ ငာ လှူခသု ကျောက်အနှိပ်အစက် တေဟ်မူကုကာ။ အရိမိတ္တိယာ ပု
ရှာသွင်အဖူရစ်ယ်။ (ရာဇကုမာရ ၂ က ၃၂-၃၄)

စဉ်	အနက်ပြ	အသုံးပြ	စကားရိုး	စကားရော	စကားပေါင်း	မှတ်ချက်
၁	ငာ	သော	ဖျက် (V)	အဖွဲ့ (pre+V)	ပုရှာသွင် (N+N)	
၂	ကျောက်	တဖွဲ့	ကံဖာ(N)	အဆုယ်(pre+N)	မြေကြီး(N+V)	
၃	လွတ်	ရယ်	ဒေဝဒတ်(N)	အဩက်(pre+N)	ဖျက်ဆီ၌နံဆယ်(V+V)	

အထက်ပါသာဓကများအရ အနက်ပြစကားလုံးနှင့် အသုံးပြစကားလုံးတို့သည် အသုံးပြုမှု
ရာခိုင်နှုန်း အချိုးကွာဟမှု နည်းပါးကြောင်း တွေ့ရသည်။ ထိုသို့ဖြစ်ခြင်းမှာ အသုံးပြစကားလုံး (တစ်နည်း)
သဒ္ဒါအသုံးများကို အထပ်ထပ် အသုံးပြုထားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု သုံးသပ်ပါသည်။ သို့သော်
အနက်အင်အား လျော့နည်းမှုမဖြစ်ဘဲ ဆိုလိုရင်းကို သိနားလည်စေပါသည်။

အလေ့လာခံကျိန်စာများပါ အနက်ပြစကားလုံးများတွင် နာမ်စကားလုံး အများဆုံးအသုံးပြု
ထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ မိမိ၏အလှူပစ္စည်း၊ ဖျက်ဆီးမည့်သူ၊ ဖျက်ဆီးသူခံစားရမည့် ဆိုးကျိုးများကို
ဖော်ပြရာတွင် အသုံးပြုထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုအသုံးပြုထားမှုသည် အကြောင်း အရာနှင့်လိုက်ဖက်မှု
ရှိသည်။ ကျိန်စာ၏ သဘောသဘာဝနှင့် ကိုက်ညီသည်။ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ပိုမိုရှင်းလင်းစေသည်ဟု
သုံးသပ်ပါသည်။

တစ်ဖန် အလေ့လာခံကျိန်စာများတွင် အများဆုံး အသုံးပြုထားသည်မှာ စကားရိုးဖြစ်သည်။
အနည်းဆုံးမှာ စကားရောဖြစ်သည်။ ထိုအသုံးများက အကြောင်းအရာကို ရိုးရှင်းစေသည်။ ကျိန်စာ၏
အနက်ကို ပေါ်လွင်စေသည်။ အားကောင်းစေသည်။ တိကျစေသည်ဟု သုံးသပ်ပါသည်။

၄.၁.၂။ သဘောပြစကားလုံးနှင့် အကောင်အထည်ပြစကားလုံးများ

အလေ့လာခံကျိန်စာ(၉)ခုတွင် သဘောပြစကားလုံး (၈၀)ခုနှင့် အကောင်အထည်ပြစကားလုံး
(၁၄၅)ခု တို့ကို တွေ့ရပါသည်။ ရာခိုင်နှုန်းအားဖြင့် သဘောပြစကားလုံး (၃၆)% ရှိပြီး အကောင်
အထည်ပြ စကားလုံး (၆၄) % ရှိသည်။

သာဓက အချို့ကို တင်ပြပါသည်။

ပုတြာကျောက်။ နွဟ်။ လာယ်။ ဥယျာန်။ ကာန်။ ငက္ကောင်။ ပုတြာ မသိတဖွဲ့စီဩဇ်
ဖျက်ကြစ်သော။ သာမ္မယ်တေိဉ် ကာ စာသောထွင် ဟင် ။ သောက္ကော ရိယ်။ နီဃောဩဇ်
ဆိပ် ဖွဲ့စီယ်။ ဆာပေါက္ကေိဝ် သူတေိဉ် ထေိပ် ချသေိဉ် လှာအစင် ၁၀၀ထေိပ်သော
ဖွဲ့စီယ်။ မြူဃေိဝ်မြာရီဩ သူတေိဉ် သတ်ချာသေိဉ် သက္ကော ဖွဲ့စီယ် ။ ဒေဝဒတ်ကာ
အထက် ဖျက်ရစ်သောသူကာ အဩက် ဖွဲ့စီဃောတေ။ (အထောလတ်ကဗျာ ၂၅)

စဉ်	သဘောပြ	အကောင်အထည်ပြ	ကျောက်စာ	မှတ်ချက်
၁	ကောင်မူ	နွာဟ်၊ကျောန်၊ကာန်၊လွောင်	အထောလတ်(က၁၉)	
၂	ဖျက်ဆီသူ	ငသာ၊ငမ္မယ်	ရာဇ(က၃၆)	
၃	ဆိုးကျိုး	ဆာပေါ်က္ကိ၊ မြူယွေ၊ဒေဝဒတ်	အထောလတ်(၂၄-က၂၃)	

အထက်ပါသာဓကများအရ အလေ့လာခံကျိန်စာများတွင် မိမိအလှူ၊ ဖျက်ဆီးသူ၊ ဖျက်ဆီးသူ ခံစားရမည့် ဆိုးကျိုးများကို ဖော်ပြရာတွင် အကောင်အထည်ပြစကားလုံးများကို အသုံးပြုကြောင်း တွေ့ရသည်။ထိုအသုံးများက ကျိန်စာ၏အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ပိုမိုသိလွယ် မြင်လွယ်နိုင်ပြီး အနက်ထင်ရှား စေသည်ဟု သုံးသပ်ပါသည်။

အလေ့လာခံကျိန်စာများတွင် အများဆုံး အသုံးပြုထားသည်မှာ အကောင်အထည်ပြ စကားလုံး ဖြစ်သည်။ အနည်းဆုံးမှာ သဘောပြစကားလုံး ဖြစ်သည်။ မြင်လွယ်သည့် ရုပ်ဝတ္ထု၊ ဒြပ်ရှိများကို ထည့်သွင်းအသုံးပြုထားခြင်းက အနက်ရှင်းသည်။ အားကောင်းစေသည်။ တိကျစေသည့် ကျိန်စာစကား သုံးဟန်အဖြစ် သုံးသပ်ပါသည်။

၄.၁.၃။ ယေဘုယျသုံးစကားလုံးများနှင့် ဝိသေသသုံးစကားလုံးများ

အလေ့လာခံကျိန်စာ(၉)ခုတွင် ယေဘုယျသုံးစကားလုံး (၄၆)ခုနှင့် ဝိသေသသုံးစကားလုံး (၁၀၂)ခုတို့ တွေ့ရပါသည်။ ရာခိုင်နှုန်းအားဖြင့် ယေဘုယျသုံးစကားလုံး(၃၁)%ရှိပြီး ဝိသေသသုံး စကားလုံး (၆၉)% ရှိပါသည်။

သာဓက အချို့ကို တင်ပြပါသည်။

သာလညောင် နွယ်လညောင် နေညီလညောင် အဆုယ်အမျှိဝ် လညောင် သုတစ်ပါ လညောင် ဖျက်ဆီနန်ဆယ်မူကာ ငြယ်အဝဆယ်ကာအထက် အယင်တိုဋ္ဌိကာ အဩက် ကျက်စိယ်သောတေ။ (သင်ကြီးဆရာ က၂၀-၂၃)

ကံဖာလိယ်ဖျက်သော ခာ နွယ်ကြံ တောင်တံခပင် မုန်၂ ညက်၂ ပျက်စီသို ဝ် ပျက်စိစိယ် သတေ (ဂူပြောက်ငယ်(က၂၁-၂၃)

စဉ်	ယေဘုယျ	ဝိသေသ	ကျောက်စာ	မှတ်ချက်
၁	အဆုယ်	ငသာ၊ငမ္မယ်	ရာဇ(က၃၆)	
၂	အပါယ်	အဝဆယ်	သင်ကြီး(၂၂-က)	
၃	ပျက်စီ	မုန်မုန်ညက်ညက်	ဂူပြောက်ငယ်(က၂၂)	

အထက်ပါသာဓကများအရ အလေ့လာခံကျောက်စာများတွင် ဆွေမျိုးများကို ဝိသေသ စကားလုံးများဖြင့် ဖော်ပြလေ့ရှိသည်။ ဖျက်ဆီးသူကျရောက်မည့် အပါယ်ငရဲကိုလည်း အမည်နာမဖြင့် ဝိသေသပြု ဖော်ပြသည်။ ဖျက်ဆီးသူ ပျက်စီးပုံကိုလည်း အထူးပြုဝိသေသစကားလုံးဖြင့် ညွှန်းပြသည်။ ထိုအသုံးများက ကျိန်စာ၏ အနက်ကိုပီပြင်စေသည်။ ကောင်းမှုကိုဖျက်ဆီးသူ မှန်သမျှ ပြန်လည်ရရှိ မည့်ဆိုးပြစ်များကို တိကျစွာထုတ်ဖော်ပြနိုင်သည်။ အလှူရှင်၏ကျောသားရင်သား မခွဲခြားသော

စိတ်ထား၊ ပြတ်သားသော စိတ်ဟန်ကိုလည်း သိမြင်စေသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုင်ရာ စာပေကျမ်းဂန် နှစ်ပေါင်းများစွာ ဗဟုသုတကြွယ်ဝမှုကိုလည်း တွေ့ရှိစေသည်။ သာသနာရေးဆိုင်ရာ အားထုတ်မှု၊ မိမိ ကောင်းမှုအရှည်တည်တံ့စေရန် အလေးထား ကြိုးပမ်းမှုကိုလည်း တွေ့ရစေသည်။

အလေ့လာခံကျိန်စာများတွင် အများဆုံးအသုံးပြုထားသည်မှာ ဝိသေသသုံးစကားလုံးများဖြစ် သည်။ အနည်းဆုံးမှာ ယေဘုယျစကားလုံးဖြစ်သည်။ ထိုအသုံးများက ကျိန်စာ၏အနက်ကို ပေါ်လွင် စေသည်။ အားကောင်းစေသည်။ တိကျစေသည်။ ဝိသေသအထူးပြုမှုများက အာရုံစူးစိုက်မှုကိုပိုမိုရရှိ စေသည့် အသုံးဟန် ဖြစ်ပါသည်။

၄၊ ၁၊ ၄။ စာပေသုံးစကားလုံး

အလေ့လာခံကျိန်စာ(၉)ခုတွင် စာပေသုံးစကားလုံး (၁၉၅)ခု နှင့် အပြောသုံးစကားလုံး (၈၆)ခုတို့ တွေ့ရှိပါသည်။ ရာခိုင်နှုန်းအားဖြင့် စာပေသုံးစကားလုံး (၆၉)% နှင့် အပြောသုံးစကားလုံး (၃၁)%ခု ရှိသည်။

သာဓက အချို့ကို တင်ပြပါသည်။

ကံဖာလိယံဖျက်သော ခာ ခွယ်ကြံ တောင်တံခပင် မုန်၂ ညက်၂ ပျက်စီသို ဝ် ပျက်စီစိယံသတေ (ဂူပြောက်ငယ်(က၂၁-၂၃)

စဉ်	စာပေသုံး	ကျောက်စာ	အပြောသုံး	ကျောက်စာ
၁	ဖျက်သသူ	မောင်မစောခင်မိငယ် (က၂၁)	ငာ	တောင်ခ(က၉)
၂	မုန်မုန်ညက်ညက် ပျက်စီသို့	ဂူပြောက်ငယ် (က ၂၂)	လုစ(လုစား)	တောင်ခ(က၁၁)
၃	ဆာပေါ်ကြွေဝံသူတေ၌ ထေဝံ ချွေသေံ၌	အထောလတ်(က၂၂)	ငသာ (ငါသား)	ရာဇ(က၃၆)

အထက်ပါသာဓကများအရ ကျိန်စာတွင် ဖျက်ဆီးသူခံစားရမည့် ဆိုးကျိုးကိုဖော်ပြရာတွင် စာပေသုံးစကားလုံး ပိုမိုအသုံးပြုကြောင်း တွေ့ရပြီး နာမ်စားအသုံးများတွင် အပြောသုံး(ငါ)ကို အသုံးပြုမှု များသည်။ ထိုအသုံးများက ကျိန်စာပါ အကြောင်းအရာကို ပိုမိုလေးနက်စေသည်။ ခံ့ညားစေသည်။ စာပေသုံးတွင် ဥပမာအလင်္ကာမြောက်အသုံး(၂)ခုကို တွေ့ရ၍ စာဟန်ကို ပိုမို အသက်ဝင်လာစေသည်ဟု သုံးသပ်ပါသည်။ စာပေသုံးကကောင်းမှုကို ဖျက်ဆီးမိပါက ရရှိမည့်ဆိုးပြစ်များ၏ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းပုံကို ခိုင်မာလေးနက်စေပါသည်။ အပြောသုံးက အလှူရှင်၏ ရင်းနှီးစွာပြောပြသံကို ကြားယောင် စေသည်။ ပုဂံခေတ်ကျောက်စာများ၏ နာမ်စားအသုံးဟန်ကို ပိုမိုထင်ရှားစေပါသည်။

အလေ့လာခံကျိန်စာများတွင် အများဆုံးအသုံးပြုထားသည်မှာ စာပေသုံးစကားလုံးများဖြစ် သည်။ အနည်းဆုံးမှာအပြောသုံး ဖြစ်သည်။ ထိုအသုံးများက ကျိန်စာပါ အကြောင်းအရာ၏ အနက် အဓိပ္ပာယ်ကို ပိုမိုလေးနက်စေသည်။ ကြောက်ရွံ့ခန့်ညားစေသည်။ ခိုင်မာအားကောင်းစေသည်။ တိကျ

စေသည့် စကားသုံးဟန်ဖြစ်ပြီး စာဟန်လေးနက်စေကာ ခမ်းနားထည်ဝါသော ကောင်းမှုဒါနကို သိရှိခံ့ညားစေသည့် အသုံးဟန်အဖြစ် သုံးသပ်ပါသည်။

၄.၁.၅။ အနက်တူစကားလုံးများ

အလေ့လာခံကျိန်စာ(၉)ခုတွင် ကြောင်းရေ(၅၄)ကြောင်းရှိပြီး အနက်တူစကားလုံး (၂၆)ခုသာ တွေ့ရပါသည်။ အနက်ပြစ်စကားလုံး(၂၂၆)ခု၌ အနက်တူအဖြစ်အသုံးပြုထားမှု (၁၀%)သာ ရှိသည်။

သာဓက အချို့ကို တင်ပြပါသည်။

ဤငါ ပိယ်သော ကုန်ဖျ ကံသောသူကာပ... (ငတိလတ်သင်(က)(က၂၅-၂၆)

ဤဖွယ်က လွတ်သော ကျောန် တို့၌ကိုင်ဖမ်စိဖွယ်သောသူကာ ပညာကြိက်မည်သော ငြယ် အပါယ်ကွစိဖွယ်သောတေ။ (ငတိလတ်သင်(ခ)(က၁၇-၁၉)

စဉ်	အနက်တူ	ကျောက်စာ
၁	လှူ၊ ပိယ်	ငတိလတ်သင်(က၂၅)(က)
၂	လွတ်	ငတိလတ်သင်(က၁၇)(ခ)
၃	မူ	သင်ကြီဆရာ(က ၁၉)

အထက်ပါသာဓကများအရ ကျိန်စာပါ စကားသုံးများတွင် အနက်တူစကားလုံးအဖြစ် လှူဒါန်းမှုကိုပေးသည်၊ လွတ်သည်၊ ပြုမူသည်ဟူသော အနက်ဖြင့်သုံးကြောင်းတွေ့ရသည်။ ပုဂံခေတ် အနက်ကောက်ယူ အသုံးပြုမှုဖြစ်သော်လည်း ဆိုလိုသောအနက်ကို ပိုမိုအားကောင်းစေကြောင်း၊ အရင်းအမြစ်ကျသော အနက်ကိုဖော်ဆောင်နိုင်ကြောင်း သုံးသပ်ပါသည်။ အနက်တူစကားလုံးများ အသုံးပြုမှုနည်းပါးခြင်းမှာလည်း ပုဂံခေတ်ကျောက်စာများ၏ ကျိန်စာရေးထိုးဟန် တစ်ရပ်အဖြစ် သုံးသပ်နိုင်ပါသည်။

ခြုံငုံသုံးသပ်ချက်

ဤစာတမ်းသည် ပုဂံခေတ်ဦးကျောက်စာ(၉)ခုပါ ကျိန်စာများ၏ စကားသုံးဟန်ကို ရေးဟန်ပညာ (ဘာသာဗေဒ) ရှုထောင့်မှ လေ့လာတင်ပြထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အလေ့လာခံ ကျိန်စာများတွင် ကြောင်းရေ(၅၄)ကြောင်း၊ စကားလုံးစုစုပေါင်း(၄၀၁)ခု ရှိသည်။

အလေ့လာခံ ကျိန်စာစကားလုံးများတွင် အလှူပစ္စည်း၊ ဖျက်ဆီးနိုင်မည့်သူ၊ ဖျက်ဆီးသူ ခံစားရမည့်ဆိုးကျိုးတို့ကို ဖော်ပြရေးထိုးကြောင်း တွေ့ရပါသည်။ အလှူပစ္စည်းကို ထပ်မံဖော်ပြရာတွင် သုံးသော အသုံးဟန်ဖြစ်သည်။ ထိုရွေးချယ်အသုံးပြုမှုသည် ကောင်းမှုအလှူအပေါ် အလေးအနက်ထားသော အလှူရှင်၏ သဒ္ဓါစိတ်ကို ထင်ဟပ်စေသည်။ ထို့ပြင် ဖျက်ဆီးပါကရရှိမည့် ဆိုးပြစ်သည် ကြောက်မက်ဖွယ် ပြင်းထန်ကြောင်း သတိပေးရာရောက်၍ ကျိန်စာပီသစေသည့် ရွေးချယ်အသုံးပြုမှုပင်ဖြစ်သည်။

ကျိန်စာများပါ စကားရိုး၊ စကားရော၊ စကားပေါင်းအသုံးများတွင် စကားရိုးအသုံးက အများဆုံးဖြစ်ပြီး (၆၆)%ရှိသည်။ အနက်ရိုးရှင်းစေသည်။ တိကျစေသည်။ ပြတ်သား ခိုင်မာစေသည်။ ကျိန်စာပီသစေသည်။

စကားရောအသုံးနည်းခြင်းက အကြောင်းအရာနှင့်အနက်အားကို ပြတ်သားအားကောင်းစေသည်။ ပီပြင်စေသည်။ ဦးတည်ချက်ကို တည့်မတ်စေသည့်အသုံးဟန် ဖြစ်သည်။

စကားပေါင်းအသုံးဟန်သည် မြန်မာစကားလုံးဖွဲ့စည်းနိုင်မှု၊ ဝေါဟာရဖန်တီးနိုင်မှုတို့ကို ပေါ်လွင်စေသည်။ အနက်အားကို စုစည်းမိစေသည်။ ကျိန်စာကို လေးနက်စေသော ရေးဟန်အဖြစ် သုံးသပ်ပါသည်။

သုတေသနမေးခွန်း(၁)အရ ပုဂံခေတ်ဦးကျောက်စာများပါ ကျိန်စာများတွင် စကားရိုး စကားလုံးအမျိုးအစားကို အများဆုံးရွေးချယ်အသုံးပြုကြောင်း တွေ့ရပါသည်။ ထိုအသုံးများက ကျိန်စာပါ အကြောင်းအရာနှင့် အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ရိုးရှင်းစွာဖော်ပြနိုင်သည်။ ချိတ်ဆက်မိစေသည်။ ရှင်းလင်းလွယ်ကူစေသည်။ ပွင့်လင်းမြင်သာမှုကို တွေ့မြင်ရစေသည်။ ရိုးသားသော၊ အခိုင်အမာ ရပ်တည်နိုင်သော စိတ်ဓာတ်ကို ခံစားနိုင်စေသည့် စကားသုံးဟန် ဖြစ်ပါသည်။

သုတေသနမေးခွန်း(၂)အရ ပုဂံခေတ်ဦးကျောက်စာများပါ ကျိန်စာများတွင် အနက်ပြစကားလုံး (၅၆)%၊ အကောင်အထည်ပြ စကားလုံးများ(၆၄)%၊ ဝိသေသသုံး စကားလုံးများ (၆၉)%၊ စာပေသုံးစကားလုံးများ(၆၉)%တို့ကို အများဆုံးရွေးချယ် အသုံးပြုကြောင်း တွေ့ရပါသည်။ ထိုအသုံးများက ကျိန်စာပါ အကြောင်းအရာနှင့် အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ထင်ရှားစွာဖော်ပြနိုင်သည်။ ရှင်းလင်းလွယ်ကူစေသည်။ လေးနက်စေသည်။ စာဟန်တည်ငြိမ်စေသည်။ ခန့်ညားစေသည်။ ထိုနည်းတူ ပွင့်လင်းမြင်သာမှုကို တွေ့မြင်ရစေသည်။ မျှတသော၊ ပြတ်သားစွာရပ်တည်နိုင်သော၊ ကောင်းမှုကို အလေးအမြတ်ထားသော စိတ်ဓာတ်ကို ခံစားနိုင်စေသည့် စကားသုံးဟန် ဖြစ်ပါသည်။

သုတေသနမေးခွန်း(၃)အရ ပုဂံခေတ်ဦးကျောက်စာများပါကျိန်စာများရှိ စကားလုံး၊ စကားသုံးများ ရွေးချယ်အသုံးပြုဟန်သည် စာဟန်ကိုရိုးရှင်းစေသည်။လွယ်ကူစွာ နားလည်စေနိုင်သည်။ အချိတ်အဆက်မိသည်။ အကြောင်းအကျိုး ခိုင်လုံစွာတင်ပြနိုင်စွမ်းရှိသည်။ စာဟန်လေးနက်၍ ကျိန်စာကို ကြောက်ရွံ့ခံညားမှု ရှိစေသည်။ ကျိန်စာဝီသစေသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ကျိန်စာ ရေးထိုးသူ၏ ရိုးသားသော၊ မျှတသော၊ ဖြောင့်မတ်တည်ကြည်သော၊ ခိုင်မာပြတ်သားသော၊ ကောင်းမှုကို အလေးအမြတ်ထားသောစိတ်နေစရိုက်ကို ထင်ဟပ်စေသည့်စကားသုံးဟန်များ ဖြစ်ကြောင်း သုံးသပ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ပုဂံခေတ်ဦးကျောက်စာများပါ ကျိန်စာများ၏ စကားသုံးဟန်တို့သည် ကျိန်စာ၏ အကြောင်းအရာ၊ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ပီပြင်ပြတ်သားစေသည်။ ထို့ပြင်ဗုဒ္ဓ၏ အဆုံးအမဖြစ်သော အကြောင်းကြောင့်အကျိုးဖြစ်သည်ဟူသော သဘာဝတရားကို ဘဝင်ကျစွာလက်ခံသော၊ ကံကံ၏ အကျိုးကို မြတ်နိုးယုံကြည်ကျင့်သုံးသော၊ စိတ်အနေရိုး၍ ဘဝအမြင်ရှင်းသော ရေးထိုးသူ၏ စိတ်ဟန်ကို ပေါ်လွင်စေနိုင်သည့် စကားသုံးဟန်များပင် ဖြစ်ပါသည်။

နိဂုံး

ဤစာတမ်းသည် ရေးဟန်ပညာ(ဘာသာဗေဒ)ရှုထောင့်မှ ပုဂံခေတ်ကျောက်စာများပါ ကျိန်စာများ၏ စကားသုံးဟန်ကို လေ့လာထားခြင်းဖြစ်သည်။ ရေးဟန်လေ့လာမှု နည်းနာများဖြင့် လေ့လာ

ဖော်ထုတ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့လေ့လာရာတွင် အချက်အလက်များ ကောက်ယူခြင်း၊ ရေတွက်ခြင်း၊ ကြိမ်နှုန်း၊ ရာခိုင်နှုန်းများ ဆန်းစစ်ခြင်း၊ ရေးဟန်ဆိုင်ရာ နည်းစနစ်တို့ဖြင့် သုံးသပ်စိစစ်ခြင်းတို့ကို ဆောင်ရွက်တင်ပြထားပါသည်။ ဤစာတမ်းသည် နိုင်ငံအကျိုးပြု၊ ဘာသာစကားအကျိုးပြု စာတမ်း တစ်စောင်ဖြစ်ပြီး ကျောက်စာများကို ရေးဟန်ပညာ (ဘာသာဗေဒ) ရှုထောင့်မှ ဆက်လက်လေ့လာလို သူများအတွက် အထောက်အကူပြု စာတမ်းတစ်စောင် ဖြစ်ပါသည်။

ကျမ်းကိုးစာရင်း

ခင်မင်၊မောင် ။(၂၀၁၁) ။(ခန့်ဖြူ)ရေးဟန်ပညာနိဒါန်း ။ ရန်ကုန် ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်။

စူးစမ်း၊မောင်။ (၁၉၈၆)။ မိုးဝေမဂ္ဂဇင်း၊ဖေဖော်ဝါရီလ၊အကြွင်းမရှိခြင်း(သို့မဟုတ်) ကြိုးရှည်ရှည်ဆောင်းပါး။ ရန်ကုန်၊ မိုးဝေပုံနှိပ်တိုက်။

စူးစမ်း၊မောင်။ (၁၉၉၆)ဘာသာဗေဒ ။ ရန်ကုန်။

ထွန်းမြင့်၊ဦး။(၁၉၉၆)ဘာသာဗေဒ။ ရန်ကုန်၊ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၊မြန်မာစာဌာန။

မြန်မာစာအဖွဲ့ဦးစီးဌာန။မြန်မာအဘိဓာန် ။ ရန်ကုန်၊တက္ကသိုလ်များပုံနှိပ်တိုက်။(၂၀၀၈)

မောင်၊ဦး၊ပါမောက္ခ။ (၂၀၀၅)ပုဂံကျောက်စာလက်ရွေးစင်။ ရန်ကုန်၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်။

Bloomfield, Leonard. (1969). Language, London, George Allean & Unwin Ltd.

Crystal, David. (2008). A Dictionary of Linguistics and Phonetics, Sixth edition, UK, Blackwell.

Lyons, John.1968. Introduction to theoretical Linguistics. London: Cambridge University Press.

လေ့လာဖတ်ရှုသောစာအုပ်စာရင်း

ခင်အေး၊ဒေါက်တာ။(၂၀၀၄) ။ အတ္ထုဗေဒနိဒါန်း။ ရန်ကုန်၊ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၊မြန်မာစာဌာန။

ထွန်းမြင့်၊ဦး။ (၁၉၉၆) သဒ္ဒဗေဒ။ ရန်ကုန်၊ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၊မြန်မာစာဌာန။

မြန်မာစာအဖွဲ့ဦးစီးဌာန။(၂၀၀၅)။ မြန်မာသဒ္ဒါ ။ ရန်ကုန်၊တက္ကသိုလ်များပုံနှိပ်တိုက်။

အောင်မြင့်ဦး၊ ဒေါက်တာ။(၂၀၀၃)။ လူမှုဘာသာဗေဒမိတ်ဆက်။ ရန်ကုန်၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၊ မြန်မာစာဌာန။

အောင်မြင့်ဦး၊ ဒေါက်တာ။(၂၀၀၅)။ လူမှုဘာသာဗေဒ။ ရန်ကုန်၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၊မြန်မာစာဌာန။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် လေ့လာဖတ်ရှုသောစာအုပ်စာရင်း

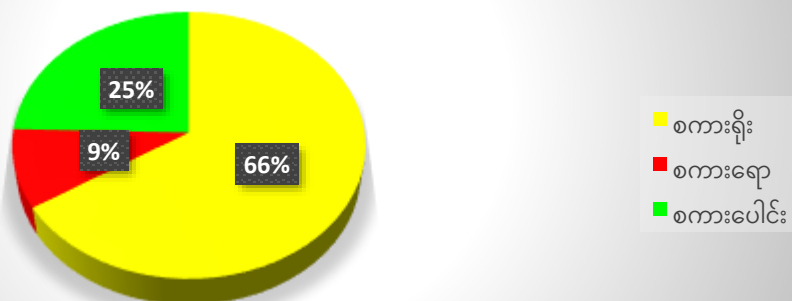
Catherine Soares and Angus Steanson (Ed). (2004). Concise Oxford English Dictionary. Eleventh Edition, Oxford: Oxford University Press.) CD

Leech, Geoffery N (1987). Style in fiction. Sixth impression, London, Longman.

Wales, Katie. (2001), A Dictionary of Stylistics ,2nd edition, London, Longman.

နောက်ဆက်တွဲများ

စကားလုံးအသုံးများ

စကားသုံးများပြဂရပ်

